

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryteria określone w wyroku Foster i in. (C-188/89), wymienione w jego pkt 20, służące ustaleniu, jakie podmioty uznaje się za działające w imieniu państwa członkowskiego, należy rozumieć w ten sposób, że poszczególne przesłanki stosuje się:
  - a) łącznie, czy
  - b) rozdzielnie?
- 2) W zakresie, w jakim odrębne kwestie, o których mowa w wyroku Foster i in. (C-188/89), można ewentualnie uznać za czynniki, które powinny zostać należycie uwzględnione przy dokonywaniu kompleksowej oceny, nasuwa się pytanie, czy istnieje podstawowa zasada dotycząca odrębnych czynników wskazanych w tym wyroku, którą sąd powinien stosować w toku rozumowania dotyczącego oceny, czy określona jednostka jest podmiotem działającym w imieniu państwa?
- 3) Czy dla uznania, że określona jednostka jest podmiotem działającym w imieniu państwa członkowskiego wystarczy, aby państwo członkowskie przekazało jej szeroki zakres odpowiedzialności w oczywistym celu wypełniania zobowiązań wynikających z prawa Unii, czy też konieczne jest ponadto, aby jednostka ta dodatkowo (a) posiadała szczególne uprawnienia lub (b) działała pod bezpośrednią kontrolą lub nadzorem tego państwa członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 31 lipca 2015 r. – Nils-Johannes Kratzer/R+V Allgemeine Versicherung AG

(Sprawa C-423/15)

(2015/C 320/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Nils-Johannes Kratzer.

Druga strona postępowania: R+V Allgemeine Versicherung AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ i art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przeredagowana) ⁽²⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zamiar „uzyskania dostępu do zatrudnienia lub wykonywania zawodu” ma także osoba, z której podania o pracę wynika, że nie zamierza uzyskać zatrudnienia i pracy, lecz jedynie status osoby ubiegającej się o zatrudnienie, aby móc dochodzić roszczeń odszkodowawczych?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy sytuacja, w której status osoby ubiegającej się o zatrudnienie uzyskany został nie w celu uzyskania zatrudnienia i pracy, lecz w celu dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, może w świetle prawa Unii zostać uznana za nadużycie prawa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 23.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 4 sierpnia 2015 r. – Child and Family Agency (CAFA)/J.D.**

(Sprawa C-428/15)

(2015/C 320/30)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Child and Family Agency (CAFA)

Druga strona postępowania: J.D.

Inna strona postępowania: R.P.D.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 ⁽¹⁾ stosuje się w przypadku wniosków składanych w zakresie pieczy nad dzieckiem na podstawie prawa publicznego przez organ lokalny państwa członkowskiego, w sytuacji w której, gdyby sąd innego państwa członkowskiego uznał się za właściwy, spowodowałoby to konieczność wszczęcia odrębnego postępowania przez inny organ na podstawie innych przepisów i – ewentualnie – prawdopodobnie w oparciu o inne okoliczności faktyczne?
- 2) Jeśli tak, to w jakim zakresie, o ile w ogóle, sąd powinien rozważyć prawdopodobny wpływ uwzględnienia wniosku złożonego na mocy art. 15 na prawo do swobodnego przemieszczania się osób, których dotyczy ten wniosek dotyczy?
- 3) Jeśli „najlepszy interes dziecka”, o którym mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, odnosi się jedynie do decyzji w przedmiocie sądu właściwego, to jakie czynniki sąd może w ramach tego pojęcia rozważyć, których nie wziął już pod uwagę rozstrzygając, czy inny sąd nie jest „lepiej umiejscowiony”?
- 4) Czy na potrzeby art. 15 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 sąd może wziąć pod uwagę prawo materialne, przepisy proceduralne lub praktykę sądów odpowiedniego państwa członkowskiego?